

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

30. Dies Junii. Omne tempus nobis impensum; à nobis exigetur, qualiter sit
expensum. S. Bern. discep. 208.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Junius.

Tessera.

503

miramini? ego verò vos mirari rideo. Consideratis enim ærumnis, ac periculis, cum quibus vivimus; & securitate, ac quiete, cum qua morimur; majore, dico, fortitudine opus esse ad vivendum, quam audaciâ, ad moriendum. Verum est, minus mali est mors honesta, quam vita ærumnosa: sed Christiano, mors erit segura, si juxta leges Christi, vita fuerit honesta: ut talis sit vita, qualem optabis fuisse, dum desines vivere, jurabit illud x̄p̄e expendere:

Quid caro? vilis humus: quid carnis gloria? fumus.

30. DIES JUNII.

Omne tempus nobis impensum; à nobis exigetur, qualiter sit expensum. *S. Bern. discep. 208.*

Temporis I.
ratio ex-
acta red-
denda.

IUnii jam nobis elapsi tempus impendimus; quomodo expendimus, à nobis olim, coram supremi Judicis tribunali exigetur. Si præteriti mensis, malè; saltem ut futuri tempus, magno cum quæstu salutis, hoc est, benè impendamus, Æternitatis immensum tempus, ad quod tacitis annis devolvimur, animo expendamus. Teste Boëtio, (a) *Æternitas est vita interminabilis tota simul, & perfecta possessio.* Quæ licet Deo potissimum congruat; convenit tamen & beatis Deo fruentibus: illi enim possident vitam, bonis omnibus cumulatissimam, perfectam, integram, & nunquam desituram. Nulla est enim fruendi boni forma præstantior, quam

(a) *L. 5. prof. 6.*

Ii 4

plena

plena possessio, ut quæ pleno imprimis dominii jure
fulciatur; quæ verò habentur seu commodata, seu
deposita, non sunt satis expediti usus, planeque libe-
ri: deinde nec rerum fruendarum inter capedine, nec
facultatum fruendum pugnantibus inter se muneri-
bus, angustiisque dividitur; sed tota simul est; cum
è contrario, gaudere caducis nemo potest, ac ne plu-
ribus quidem, nisi ea dispenset apta successio; & sic
admoveat sensibus, ut possit ab iis percipi, nec sen-
sus unius interturbetur ab alio.

II. Deinde, eadem est *perfecta*, tum quòd tran-
quillè, vereque secunda, tum quòd Beatis nihil obstat
bonorum diversitas, longinquitas, celsitas; quo mo-
nus in illa totus se animus infundat, totumque illam
animum se penetrant; ac suæ illum jucunditati, quan-
tus quantus est, penitus afferant. O Beatitatem! quæ
tota, quantum vis immensa; quæ simul, tametsi æter-
na; quæ perfectè, plenè, ac intimè, licet varia, multi-
plex, & effusa possideatur. O nostra, in his vitæ bonis,
angusta, brevia, pannosa gaudia; secumque non tra-
hò, sæpius nobiscum pugnantia! Unde etiam scripsit
Plotinus, (a) *Æternitatem, vitam esse plenam, ac si-
mul totam*; nullâ, scilicet, animæ, sensuum, ac vitæ
parte liquidissimis suis voluptatibus vacuâ vel egen-
te; nullâ facultate alterius occupationem, & gaudia
intercipiente. Reorum verò, quos Dei justitia æternis
addixit suppliciis, his in oppositum, heu! nimium si-
miles, & lachrymabiles, quâ mente spectabimus?
sic enim ii suis arctantur, pervadunturque suppli-
ciis; ut illa se tota totis illorum corporibus, &
animis, ac sensibus intrudant; & ut ita dicam,
possi-

(a) *Ennead. 37.*

possideantur non solâ injectione manuum, aut pedum; sed omnium virium, & articulorum immersione coactâ, ineluctabili, sempiternâ.

III. Addo, & plena, & simul tota, ob cruciatuum omnium concursum, nec sibi obstantium, nec torquendi atrocitate obtundentium sui sensum, nec partis unius dolore, tormentum alterius consopientium: nec enim spiritus, quibus utitur attentus, & absorptus flammis, sentit mitius flammâs, quibus carnes liquantur: nec famem, & sitim amaror, nec visorum horror, aurium metus attonitos, nec sensus cujusquam, aut partis dolorem, dolor alterius distrahit, aut retundit: suis, tota præsens tormentis omnibus anima non potest non adesse. Deus immortalis! Saxum excavat aquæ gutta; quadraginta dierum pluvia, orbem mergit; quid, cum ignem, sulphur, tempestates æterno impetu in miseram animam, ira Judicis vibrabit? Hæc dum legis, necdum qui jaces, surgis? qui dormis, evigilas? qui torpes, exilis? qui feriaris, laboras? ut infauistam æternitatem declines totam; ut hoc vitæ momentum benè impendas, animum inclina. Cuidam quærenti à Bianthe, quid difficillimum esset mensuratum? Nihil, inquit, rerum omnium esse, quod tam accuratam desiderat, quàm tempus, in metiendâ diligentiam. Ad eò quippe exactè metiendum tempus, ut neque rationi quidquam ad benè agendum desit, neque libidini quicquam ad malè agendum supersit. Cogita vitam esse viam; vitæ tempus esse cursum ad metam. Hisce omnibus Poëta hoc lemma inscribit:

Per quasvis horas, ad metam volvitur ætas.